

Uzasadnienie

Wyroku

Sądu Rejonowego dla Warszawy [REDACTED] w Warszawie

II Wydział Cywilny z dnia 15-07-2026 r.

Sąd ustalił następujące fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy:

25-10-2018 r. [REDACTED] zawarł z [REDACTED] S.A. z siedzibą w Warszawie umowę kredytu gotówkowego o numerze [REDACTED]/2018. Na mocy tej umowy bank miał udzielić kredytu. Kwota kredytu wynosiła 16 798,50 zł. Wskazano, że jest to suma środków wypłacanych „na rękę” oraz prowizji banku, a od tej kwoty bank nalicza odsetki. Całkowita kwota kredytu wynosiła 15 000 zł. Podano, że jest to kwota, którą bank wylicza według zasad wskazanych w ustawie okresie konsumenckim obejmuje wyłącznie środki wypłacane „na rękę”.

Okoliczności bezsporne, nadto dowód, umowa kredytu rozdział 1-2 karta 24.

Koszty kredytu określono w punkcie 4 umowy. Wskazano, że do obliczeń przyjmuje bank całkowitą kwotę kredytu wskazaną w części 2 umowy, do całkowitego kosztu kredytu wlicza wszystkie koszty ponoszone w związku z umową, uwzględniając oprocentowanie nominalne kredytu na dzień zawarcia umowy oraz terminy wysokości spłat wskazane w harmonogramie. Całkowitą kwotę do zapłaty wylicza jako sumę całkowitego kosztu kredytu, całkowitej kwoty kredytu w części 2 umowy. RRSO – [REDACTED] roczna stopa oprocentowania, wyliczona jest z zastosowaniem wzoru matematycznego,

wskazanego w załączniku numer 4 do ustawy o kredycie konsumenckim, uwzględniając powyższe założenia.

Zaznaczono, że faktycznie koszt kredytu, który konsument poniesie, zależą od sposobu, w jaki konsument będzie korzystał z kredytu oraz terminów jego spłaty.

Całkowity koszt kredytu wynosił 6 257,65 zł. Była to suma prowizji banku z tytułu kredytu oraz odsetek za cały okres obowiązywania umowy. Całkowita kwota do zapłaty wynosiła 21 257,65 zł, a [REDACTED] roczna stopa oprocentowania wynosiła 12,87%.

W dniu wypłaty kredytu bank pobierał prowizję za udzielenie kredytu w wysokości 1 798,50 zł. Prowizja płatna była jednorazowo z kwoty kredytu w dniu jego wypłaty.

Nie były pobierane opłaty notarialne związane z kredytem. Wysokość opłat i prowizji mogła się zmienić w czasie wraz ze zmianą Taryfy. Za prowadzenie konta osobistego bank pobiera w wysokość opłaty w wysokości 0 zł

Bezsporne, nadto dowód, umowa kredytu, rozdział 4 – k. 24-24v

W rozdziale 5 umowy wskazano, że Taryfa prowizji i opłat bankowych dla osób fizycznych w ramach bankowości detalicznej mBanku, zwana dalej taryfą, jest dokumentem zawierającym spis wszystkich pobieranych przez bank opłat i prowizji. Bank udostępnia ją na swojej [REDACTED]ie internetowej. Taryfa mogła ulec zmianie z ważnych przyczyn w okresie obowiązywania umowy.

Zmiana taryfy mogła być jednorazowa lub w etapach i mogła nastąpić w terminie do 12 miesięcy od wystąpienia, choć jednej z niżej wymienionych przyczyn:

1. Zmiana stopy referencyjnej, stopy depozytowej, zmiana stopy lombardowej, stopy rezerwy obowiązkowej ustalanych lub ogłaszanych przez Narodowy Bank Polski, w tym Radę Polityki Pieniężnej.
2. Zmiany stopy WIBOR dla jednomiesięcznych lub trzymiesięcznych lokat na rynku międzybankowym,
3. Zmiany któregośkolwiek ze wskaźników wzrostu cen towarów i usług konsumpcyjnych ogłaszanych przez GUS,
4. Zmiana wysokości przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku ogłaszanych przez GUS,
5. Gdy bank będzie zobowiązany do zmiany kapitałów w banku, w tym kapitału zakładowego, zmiany lub utworzenia funduszy własnych, w tym funduszy rezerwowych, zmiany lub utworzenia rezerw lub odpisów, do zapłaty obowiązkowych opłat, podatku lub innych należności publicznoprawnych:
 - a. na mocy powszechnie obowiązujących przepisów prawa, decyzji, rekomendacji lub zaleceń organów nadzoru nad rynkiem kapitałowym, finansowym lub konsumenckim bądź,
 - b. unormowań dotyczących standardów rachunkowości.
2. Wprowadzenia nowych lub zmiany istniejących powszechnie obowiązujących przepisów prawa.
3. Zmiany lub pojawienia się nowych interpretacji powszechnie obowiązujących przepisów prawa na skutek orzeczeń sądów lub decyzji rekomendacji, wytycznych lub zaleceń Narodowego Banku Polskiego,

Komisji Nadzoru Finansowego, Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w związku Banków Polskich i organów władzy i administracji publicznej.

4. Wprowadzenia do oferty banku lub wycofania z oferty banku, usług i produktów, a także rozszerzenie lub zmiany funkcjonalności produktów i usług.
5. W przypadku konieczności sprostowania omyłek pisarskich, rachunkowych, konieczności wprowadzenia zmian porządkowych nie wpływających na wysokość opłat i prowizji.
6. W przypadku zmiany nazwy produktu lub usługi, w tym nazwy marketingowej.

Wskazano, że opłata lub prowizja nie może wzrosnąć o więcej niż 200% w stosunku do dotychczasowej wysokości, przy czym ograniczenia tego nie stosuje się do zmiany taryfy polegającej na wprowadzeniu nowej opłaty lub prowizji, podwyższenia opłaty lub prowizji, której wartość wynosiła 0 zł lub 0%.

Zmiana taryfy w przypadku zmian w stopy referencyjnej, stopy depozytowej, stopy lombardowej następuje w kierunku przeciwnym do zmiany stopy. A w przypadku zmiany stopy rezerwy obowiązkowej, stopy WIBOR dla jednomiesięcznych, trzymiesięcznych lokat na rynku międzybankowym, któregośkolwiek ze wskaźników wzrostu cen towarów i usług konsumpcyjnych, wysokości przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku, następuje w kierunku zgodnym ze zmianą tych wskaźników.

O zmianie taryfy bank miał informować w serwisie transakcyjnym oraz na [REDAKTOWANE]ie internetowej banku. W okresie 14 dni od otrzymania informacji o zmianie taryfy klient miał możliwość wypowiedzenia umowy, a w razie braku

wypowiedzenia umowy taryfa wchodziła w życie i obowiązywała zmienionej wersji.

Bezsporne, nadto dowód umowa k. 24v-25

W rozdziale 11 umowy wskazano, że klient ma prawo w każdym czasie bezpłatnie spłacić część lub całość swojego kredytu przedterminowo. W razie wcześniejszej spłaty, bank pobierze odsetki, które naliczył od dnia następującego po dniu ostatniej spłaty do dnia poprzedzającego dzień wcześniejszej spłaty. Wcześniejsza spłata obniży całkowity koszt kredytu. Obniżenie to obejmuje koszty, które przypadają na okres, o który skrócono czas obowiązywania umowy, także poniesione przed tą spłatą. Spłacając część swojego kredytu przed terminem, klient miał prawo wyboru rodzaju wcześniejszej spłaty, czyli spłaty skutkujące zmniejszeniem kwoty przyszłych rat kredytu lub spłatę skutkującą skróceniem okresu spłaty kredytu, zmniejszeniem liczby rat. Przedterminowa spłata kredytu powodowała zmianę harmonogramu. A pozostałe raty miały być spłacane z nowym harmonogramem.

Bezsporne, nadto dowód umowa k. 26v

W rozdziale 12 umowy bank informował o prawie do odstąpienia od umowy bez podania przyczyny. Wskazywano, że dla odstąpienia należy złożyć pisemne oświadczenie w placówce banku lub nadać je pocztą. Można wykorzystać wzór oświadczenia [REDACTED] z banku albo sporządzić oświadczenie samodzielnie. Adres do wysyłki znajduje się na końcu umowy, we wzorze oświadczenia o odstąpieniu, na formularzy informacyjnym o kredycie konsumenckim. Aby oświadczenie było skuteczne, musi zostać złożone przed upływem 14 dni od zawarcia umowy. Wystarczające jest nadanie go pocztą w tym terminie. Umowę, od której odstąpiono, uważa się za

niezawartą, a obowiązkiem klienta jest zwrot do banku kwoty kredytu wraz z odsetkami, odsetki w stosunku dziennym wynoszą 3,68 zł. Termin na zwrot wynosi maksymalnie 30 dni od dnia złożenia oświadczenia o odstąpieniu od umowy.

Bezsporne, nadto dowód umowa k. 26v

W okresie od 25-10-2018 roku do 10-11-2024 roku [REDACTED] na poczet kredytu wpłacił na odsetki 4 900,62 zł, a na prowizję 1 798,50 zł.

Bezsporne nadto dowód zaświadczenie k. 32

18-09-2024 r. [REDACTED] [REDACTED] podpisał oświadczenie o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego. W piśmie wskazano, że w umowie kredytu z 25-10-2018 r. doszło do naruszenia:

- art. 30 ust. 1 pkt. 10 u.k.k. oraz art. 30 ust. 1 pkt. 16 u.k.k. w zw. z art. 49 ust. 1 u.k.k. poprzez nieokreślenie w treści umowy kredytowej procedury oraz warunków, na jakich koszty kredytu ulegają zmianie, zwłaszcza w momencie wcześniejszej spłaty;
- art. 30 ust. 1 pkt 7 u.k.k. poprzez błędne wskazanie [REDACTED] jej rocznej stopy oprocentowania oraz całkowitej kwoty do zapłaty przez konsumenta ustalonej w dniu zawarcia umowy kredytowej. Przy czym wskazano, że błąd ten wynikał z niedopuszczalnego naliczania odsetek od pozaodsetkowych kosztów kredytu;
- art. 30 ust. 1 pkt 8 u.k.k. – poprzez brak wskazania w harmonogramie jaka część raty przypada na spłatę kredytowanych kosztów,
- art. 30 pkt 10 u.k.k. poprzez niewskazanie warunku determinującego zmianę kosztów kredytu w sytuacji określonej w art. 45 ust 1 ustawy o kredycie konsumenckim;

- art. 30 ust. 1 pkt 15 u.k.k. – brak należytej informacji o odstąpieniu od umowy, w tym kwoty odsetek w stosunku dziennym

dowód: oświadczenie k. 14.

18-09-2024 r. [REDACTED] ustanowił powódkę (wówczas pod firmą [REDACTED] [REDACTED] pełnomocnikiem upoważnionym do reprezentowania go przed mBank Spółką Akcyjną w Warszawie w zakresie uzyskiwania informacji, jak również dokumentów, kserokopii, wyjaśnień i innych podobnych dotyczących umowy kredytu z 25-10-2018 r., obejmujących w szczególności, ale nie wyłącznie: treść zawartej umowy kredytowej; treści innych umów towarzyszących umowie kredytowej, przy czym dotyczy to także umów zakończonych; dat i kwot spłat dokonanych na poczet wyżej wymienionych umów; rozliczeń wynikających z umowy kredytowej oraz upoważnili kredytodawcę do dokonywania wszelkich czynności prawnych i faktycznych względem pełnomocnika w zakresie niezbędnym do realizacji wyżej opisanego upoważnienia.

dowód: zwolnienie z tajemnicy bankowej wraz z pełnomocnictwem k. 17

18-09-2024 r. [REDACTED] || [REDACTED] udzielił pełnomocnictwa [REDACTED] [REDACTED] do rozporządzania wierzytelnościami pieniężnymi, zarówno obcymi, jak i przyszłymi, o zwrot wszelkich nienależnie pobranych opłat, kosztów i odsetek oraz innych wierzytelności mogących wynikać z zastosowania przepisu art. 45 u.k.k. przewidującego tzw. sankcje kredytu darmowego wraz ze wszystkimi związanymi z tymi wierzytelnościami prawami, w tym należnościami ubocznymi, przysługującymi mocodawcy z tytułu umowy z 25-10-2018 r., w drodze odpłatnej czynności prawnej.

Bezsporne, nadto dowód: pełnomocnictwo k. 19

24-09-2024 r. [REDACTED] - pełnomocnik [REDACTED] przesłał do pozwanego oświadczenie o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego. Oświadczenie to dotarło do pozwanego 25-09- 2024 r.

dowód: pismo przewodnie z dowodem doręczenia k. 33-34v

26-09-2024 r. zawarta została umowa cesji wierzytelności nr 78882 pomiędzy [REDACTED] działającym przez pełnomocnika [REDACTED] (cedent) oraz [REDACTED] (cesjonariusz). Na podstawie umowy cedent zbył odpłatnie na rzecz [REDACTED], a [REDACTED] nabył od [REDACTED], wszelkie wierzytelności pieniężne przysługujące cedentowi od mBank S.A. (oraz ewentualnych jego następców prawnych) wynikających z umowy o kredyt konsumencki z 25-10-2018 r. obejmujące wierzytelności o zwrot wszelkich nienależnie pobranych opłat, kosztów i odsetek oraz inne wierzytelności mogące wynikać z zastosowania przepisu art. 45 u.k.k. przepisującego tzw. sankcję kredytu darmowego wraz ze wszystkimi związanymi z tą wierzytelnością prawami, w tym należnościami ubocznymi.

Cena sprzedaży wierzytelności została ujęta w załączniku nr 1 do umowy cesji.

18-09-2024 r. [REDACTED] oświadczył, że został poinformowany i przyjmuje do wiadomości, że wartość zbywanych wierzytelności, które zostaną wskazane w umowie cesji, stanowić będą równowartość zapłaconych odsetek i innych kosztów z tytułu umowy kredytu uiszczonych do momentu złożenia oświadczenia o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego, tj. 6 649,43 zł.

[REDACTED] podjął świadomą decyzję o zawarciu umowy cesji z [REDACTED]

dowody: umowa cesji wraz załącznikiem nr 2 k. 21-21v, 18, załącznik nr 4 – oświadczenie kredytobiorcy – k. 20-20v

Pismem z 1-10- 2024 r. [REDACTED] wezwała mBank S.A. do zapłaty kwoty 6 649,43 zł, w terminie 3 dni od dnia otrzymania wezwania. Wezwanie przesłano e-mailem na adres kontakt@mbank.pl, zostało dostarczone 1-10-2024 r.

dowód: wezwanie do zapłaty, email k. 35-37

Okoliczności bezsporne przyjął sąd w oparciu o twierdzenia [REDACTED] przyznane przez [REDACTED] przeciwną, bądź wyraźnie nie zaprzeczone przez [REDACTED] przeciwną, które w kontekście wyników całego postępowania należało uznać za przyznane (art. 229 i 230 k.p.c.).

Stan faktyczny sąd ustalił w oparciu o wyżej wymienione dowody z dokumentów przedstawione przez [REDACTED] postępowania, które nie były przez kwestionowane co do ich treści i autentyczności, a [REDACTED] znalazł podstaw by odmówić im przymiotu wiarygodności.

Pozostałych dokumentów złożonych do akt sprawy [REDACTED] wykorzystał do ustalania istotnych faktów, dowód z nich pominięto postanowieniem.

Sąd zważył, co następuje:

Sąd rozpoznał sprawę na posiedzeniu niejawnym (art. 148¹ § 1 i 3 k.p.c.), o takim trybie informował sąd [REDACTED] zarządzając wymianę pism procesowych. Powód w pozwie z jednej [REDACTED] wnosil o wysłuchanie na rozprawie, ale z drugiej [REDACTED] a rozpoznanie sprawy [REDACTED] powoda, z czego

wynika, że nie zależało mu na wysłuchaniu. Natomiast pozwany nie wnosił o wysłuchanie, a jedynie o skierowanie sprawy na rozprawę bez posiedzenia przygotowawczego oraz o przeprowadzenie rozprawy również pod nieobecność pozwanego. W sprawie nie wniesiono o przesłuchanie świadków czy [REDAKTOWANO]. Sąd po złożeniu przez [REDAKTOWANO] pism procesowych i dokumentów, mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych, uznał, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne i rozpoznał sprawę na posiedzeniu niejawnym.

Naruszenia u.k.k.

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie ponieważ słuszne były zarzuty naruszenia art. 30 ust. 1 pkt 7, 8, 10 u.k.k. - ustawy o kredycie konsumenckim z dn. 12 maja 2011 r. (Dz.U. Nr 126, poz. 715, ze zm., dalej także jako: „u.k.k.”, bądź „ustawa”) i skutkujące zastosowaniem sankcji kredytu darmowego z art. 45 u.k.k.

Zgodnie z treścią powołanego przepisu 45 ust. 1 w przypadku naruszenia przez kredytodawcę art. 29 ust. 1, art. 30 ust. 1 pkt 1-8, 10, 11, 14-17, art. 31 – 33, art. 33a i art. 36a-36c konsument, po złożeniu kredytodawcy pisemnego oświadczenia, zwraca kredyt bez odsetek i innych kosztów kredytu należnych kredytodawcy w terminie i w sposób ustalony w umowie.

Przepis ten odwołuje się w swojej treści do art. 30 ustawy, wymieniającego podstawowe elementy treści umowy kredytu. Zgodnie z jego treścią umową kredytu powinna określać:

1. imię, nazwisko i adres konsumenta [REDACTED], nazwisko (nazwę) i adres (siedzibę) oraz adres do doręczeń elektronicznych wpisany do bazy adresów elektronicznych kredytodawcy i pośrednika kredytowego;
2. rodzaj kredytu;
3. czas obowiązywania umowy;
4. całkowitą kwotę kredytu;
5. terminy i sposób wypłaty kredytu;
6. stopę oprocentowania kredytu, warunki stosowania tej stopy, a także okresy, warunki i procedury zmiany stopy oprocentowania wraz z podaniem indeksu lub stopy referencyjnej, o ile ma zastosowanie do pierwotnej stopy oprocentowania kredytu; jeżeli umowa o kredyt konsumencki przewiduje różne stopy oprocentowania, informacje te podaje się dla wszystkich stosowanych stóp procentowych w danym okresie obowiązywania umowy;
7. [REDACTED] a roczną stopę oprocentowania oraz całkowitą kwotę do zapłaty przez konsumenta ustaloną w dniu zawarcia umowy o kredyt konsumencki wraz z podaniem wszystkich założeń przyjętych do jej obliczenia;
8. zasady i terminy spłaty kredytu, w szczególności kolejność zaliczania rat kredytu konsumenckiego na poczet należności kredytodawcy, w tym informację o prawie, o którym mowa w art. 37 ust. 1; jeżeli w ramach kredytu stosuje się różne stopy oprocentowania dla różnych należności kredytodawcy, należy także podać kolejność zaliczania rat kredytu konsumenckiego na poczet różnych należnych sald, dla których stosuje się różne stopy oprocentowania;
9. zestawienie zawierające terminy i zasady płatności odsetek oraz wszelkich innych kosztów kredytu, w przypadku gdy kredytodawca lub pośrednik kredytowy udziela karencji w spłacie kredytu;

- 10.informację o innych kosztach, które konsument jest zobowiązany ponieść w związku z umową o kredyt konsumencki, w szczególności o opłatach, w tym opłatach za prowadzenie jednego lub kilku rachunków, na których są zapisywane zarówno transakcje płatności, jak i wypłaty, łącznie z opłatami za korzystanie ze środków płatniczych zarówno dla transakcji płatności, jak i dla wypłat, prowizjach, marżach oraz kosztach usług dodatkowych, w szczególności ubezpieczeń, jeżeli są znane kredytodawcy, oraz warunki, na jakich koszty te mogą ulec zmianie;
- 10a. numer rachunku płatniczego do spłaty kredytu, jeżeli umowa przewiduje samodzielną spłatę rat kredytu przez konsumenta;
11. roczną stopę oprocentowania zadłużenia przeterminowanego, warunki jej zmiany oraz ewentualne inne opłaty z tytułu zaległości w spłacie kredytu;
12. skutki braku płatności;
13. informację o konieczności poniesienia opłat notarialnych, o ile wystąpią;
14. sposób zabezpieczenia i ubezpieczenia spłaty kredytu, jeżeli umowa je przewiduje;
15. termin, sposób i skutki odstąpienia konsumenta od umowy, obowiązek zwrotu przez konsumenta [REDAKTED] kredytodawcę kredytu oraz odsetek zgodnie z rozdziałem 5, a także kwotę odsetek należnych w stosunku dziennym;
16. prawo konsumenta do spłaty kredytu przed terminem oraz procedurę spłaty kredytu przed terminem;
17. informację o prawie kredytodawcy do otrzymania prowizji za spłatę kredytu przed terminem i o sposobie jej ustalania, o ile takie prawo zastrzeżono w umowie;
18. informację o prawie, o którym mowa w art. 59 ust. 1;

19. warunki rozwiązania umowy;
20. informację o możliwości korzystania z pozasądowego rozstrzygania sporów oraz zasadach dostępu do tej procedury, jeżeli takie prawo przysługuje konsumentowi;
21. wskazanie organu nadzoru właściwego w sprawach ochrony konsumentów.

Legitymacja procesowa czynna

W pierwszej kolejności należy omówić kwestię legitymacji czynnej powoda.

Legitymacja procesowa stanowi przesłankę materialnoprawną do występowania w procesie jako [REDAKTOWANO], bowiem tylko ze stosunku określonego przez prawo materialne płynie uprawnienie konkretnego podmiotu do występowania z konkretnym roszczeniem przeciwko innemu konkretnemu podmiotowi. Uprawnienie to zawsze oceniane jest z punktu widzenia prawa materialnego (Por. H. Pietrkowski, *Metodyka pracy sędziego w sprawach cywilnych*, wyd. LexisNexis, k. 171, dostęp elektroniczny SIP LEX).

Stosownie do przepisu art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Zgodnie z art. 509 § 2 k.c. wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Przepis art. 513 § 1 k.c. stanowi zaś, że dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie. Ważność umowy cesji zależy między innymi od skonkretyzowania przez [REDAKTOWANO] wierzytelności

będącej jej przedmiotem, przy czym przedmiotem przelewu może być wierzytelność przyszła.

Odnosząc się do powyższego wskazać na wstępie należy, że powódka wykazała swoją legitymację czynną, albowiem złożyła do akt postępowania umowę cesji, a także odpis pełnomocnictwa udzielonego [REDAKTOWANO], która podpisała powyższą umowę w imieniu konsumenta. Konsument oświadczył (załącznik nr 4), iż w sposób świadomy podjął decyzję o zawarciu umowy cesji z powódką.

Konsument posiadał wiedzę o tym w jakiej wysokości roszczenie mu przysługuje w związku ze złożeniem oświadczenia o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego, a nadto nie był przymuszany do przelania tychże roszczeń. Ponadto wartość przenoszona wierzytelności została wskazana w załączniku do umowy cesji.

Dowody zgromadzone w sprawie nie wskazują, aby kredytobiorca [REDAKTOWANO] w błąd. W związku z tym brak jest podstaw, aby umowę cesji uznać za nieważną na podstawie art. 58 k.c., chociażby z uwagi na nie ekwiwalentność świadczeń, czy naruszenie zasad współżycia społecznego.

Nie można mówić o nie ekwiwalentności świadczeń [REDAKTOWANO] umowy przelewu, skoro konsument doskonale wiedział, jakiej wartości roszczenie przelewa na powoda. Konsument uznał zatem, że otrzymywane przez niego świadczenie z tytułu umowy cesji jest adekwatne.

Sąd nie podziela argumentów, jakoby nie było możliwości dokonania przelewu roszczenia z art. 45 u.k.k. na rzecz [REDAKTOWANO]. Możliwość cesji roszczeń konsumenckich na przedsiębiorców została wielokrotnie potwierdzona w orzecznictwie TSUE, polskich sądów powszechnych i Sądu Najwyższego (zob. np. Uchwała Sądu Najwyższego z 6-04-2018 r. sygn. akt III

CZP 114/17). Nie inaczej jest w ocenie sądu orzekającego w tej sprawie odnośnie roszczenia wywodzonego z art. 45 u.k.k. Zaznaczyć należy, że w tej sprawie przeniesiono roszczenie na przedsiębiorcę – powoda – cesjonariusza [REDACTED] po złożeniu przez konsumenta – kredytodawcę – cedenta oświadczenia o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego.

W żadnej mierze nie można przyjąć, iżby wystąpienie z powództwem w tej sprawie było nadużyciem prawa podmiotowego. Z punktu widzenia konsumenta (kredytobiorcy) – podmiotu słabszego w zderzeniu z przedsiębiorcą (kredytodawcą, pozwanym) ma on 2 wyjścia. Konsument może albo dochodzić roszczenia samodzielnie wobec pozwanego, albo też może zdecydować się na przeniesienie (cesję, przelew) swoich praw na podmiot trzeci i uzyskanie z tego tytułu gratyfikacji finansowej, jeżeli nie chce lub nie może dochodzić samodzielnie roszczenia. W ocenie sądu orzekającego w tej sprawie, gdyby pozbawić konsumenta-[REDACTED] (cedowania) swojego roszczenia wynikającego z art. 45 ust. 1 u.k.k. na przedsiębiorcę, to w wielu wypadkach konsument rezygnowałby z dochodzenia swoich uprawnień przyznanych przez u.k.k. (a mających źródło w dyrektywie 2008/48/WE - Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylająca dyrektywę Rady 87/102/EWG Dz.U. L 133 z 22.5.2008, p. 66–92, dalej w skrócie Dyrektywa 2008/48/WE). Wyłączenie możliwości dokonywania przez konsumenta [REDACTED] uprawnień stałoby w opozycji do sensu i celów dyrektywy 2008/48/WE (szerokiego zakresu ochrony konsumenta na rynku finansowym). W szczególności wyłączenie możliwości cesji stałoby w opozycji do art. 23 dyrektywy 2008/48/WE i pozbawiałoby dyrektywę 2008/48/WE skuteczności. Pozbawienie konsumenta [REDACTED]

jego roszczenia czyniłoby możliwość uzyskania przez konsumenta [REDAKTOWANO]
[REDAKTOWANO] nadmiernie uciążliwym.

Natomiast powód, na którego konsument przelał swoje roszczenie w żadnym wypadku nie narusza czy społeczno-gospodarczego przeznaczenia przepisu art. 45 § 1 u.k.k., czy też zasad współżycia społecznego. Dochodzenie przez powoda roszczenia od pozwanego jest w ocenie sądu dopuszczalne. Stanowi ono, w ocenie sądu, realizację art. 23 dyrektywy 2008/48/WE, materializację sankcji skutecznej, proporcjonalnej i odstraszającej, naruszenia przepisów krajowych implementującej dyrektywę. Stanowi realizację zasady skuteczności (*effet utile*) dyrektywy 2008/48/WE.

Termin z art. 45 ust. 1 u.k.k.

W ocenie sądu oświadczenie o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego nie zostało złożone z przekroczeniem rocznego terminu, o którym mowa w art. 45 ust. 1 u.k.k.

Istotnie art. 45 ust. 5 u.k.k. stanowi, że uprawnienie, o którym mowa w ust. 1, wygasa po upływie roku od dnia wykonania umowy.

Sąd w tym składzie podziela pogląd wyrażony przez Sąd Okręgowy w Warszawie - V Wydział Cywilny Odwoławczy w uzasadnieniu wyroku z dnia 24 września 2024 r. (sygn. akt V Ca 1231/24 Legalis nr 3141513). Trafnie wskazano tam, że zwrot „wykonanie umowy” użyty w art. 45 ust. 5 ustawy o kredycie konsumenckim, od którego zaczyna biec roczny termin na wygaśnięcie uprawnienia konsumenta do złożenia oświadczenia o sankcji kredytu darmowego, oznacza przede wszystkim stan, w którym wszelkie zobowiązania obu [REDAKTOWANO] umowy o kredyt konsumencki zostały w pełni

wykonane, to jest każda ze [REDACTED] umowy spełniła swoje świadczenie główne charakterystyczne dla danego stosunku zobowiązaniowego. Bank jako kredytodawca wykonuje przyjęte na siebie zobowiązanie umowne z chwilą wypłacenia [REDACTED] [REDACTED] pieniężnych, zaś po [REDACTED] [REDACTED] zrealizowana, gdy spłaci całość zobowiązania wynikającego z umowy w terminie nią określonym. Jako że dzień wykonania świadczenia [REDACTED] z natury rzeczy jest dniem późniejszym aniżeli dzień realizacji umowy przez Bank, należałoby przyjąć, że umowa kredytu konsumenckiego jest wykonana najpóźniej z chwilą kiedy kredytobiorca w całości spłaci zobowiązanie wynikające z zaciągniętej umowy.

Zatem nie można mówić o upływie rocznego terminu z art. 45 ust. 5 u.k.k. skoro umowa kredytowa nadal jest przez konsumenta wykonywana.

Sąd w tym składzie jest świadomy istnienia przeciwnych zapatrywań w orzecznictwie i doktrynie, które uznają że termin wskazany w art. 45 ust. 5 u.k.k. biegnie do wykonania zobowiązania przez bank – od wypłaty kredytu (jego ostatniej transzy).

Jednakże tych zapatrywań podzielić nie można, gdyż ich podzielenie doprowadziłoby do pozbawienia skuteczności sankcji z art. 45 ust. 1 u.k.k., godziłoby w zasadę skuteczności (*effet utile*) prawa przyznanego konsumentom na podstawie dyrektywy 2008/48. W ocenie sądu w tym składzie czyniłoby to korzystanie z prawa przez konsumenta [REDACTED] | [REDACTED]. Powodowałoby to, że przewidziana w polskim prawie sankcja nie spełniałaby wymogów z art. 23 dyrektywy 2008/48 - skuteczności, proporcjonalności i odstraszania.

TSUE, co do zasady, akcentował w swoim orzecznictwie, że terminy przedawnienia roszczenia konsumenta [REDACTED] być nadmiernie krótkie.

Wskazywał TSUE, że samo istnienie przedawnienia nie jest jako takie sprzeczne z zasadą skuteczności, o ile jego stosowanie nie czyni w praktyce niemożliwym lub nadmiernie utrudnionym wykonywania praw przyznanych im w szczególności przez dyrektywę 93/13 i dyrektywę 2008/48. Uznawał TSUE za akceptowalny termin przedawnienia wynoszący 3 lata. Akcentował TSUE kwestie rozpoczęcia biegu terminu przedawnienia, aby nie zachodziło niebezpieczeństwo, że zainteresowany konsument nie powoła się w wyznaczonym w tym celu terminie na uprawnienia, jakie przyznaje mu prawo Unii (tak np. pkt 50-65 wyroku z dnia 22 kwietnia 2021 r. C-485/19 LH przeciwko Profi Credit Slovakia s. r. o. ECLI:EU:C:2021:313).

Kierując się tymi wskazówkami nie sposób uznać, że termin roczny biegnący od wypłaty kredytu byłby uznany przez TSUE za odpowiedni, stąd wykładnie postulującą takie liczenie terminu z art. 45 ust. 1 u.k.k. należy odrzucić.

Zgodnie z art. 45 ust. 1 u.k.k., w przypadku naruszenia przez kredytodawcę art. 29 ust. 1, art. 30 ust. 1 pkt 1-8, 10, 11, 14-17, art. 31-33, art. 33a i art. 36a-36c konsument, po złożeniu kredytodawcy pisemnego oświadczenia, zwraca kredyt bez odsetek i innych kosztów kredytu należnych kredytodawcy w terminie i w sposób ustalony w umowie.

Art. 30 ust. 1 pkt 10 u.k.k.

Art. 30 ust. 1 u.k.k. implementuje artykuł 10 ust. 2 lit. k) Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylająca dyrektywę Rady 87/102/EWG (Dz.U.UE L 133 z 22.5.2008, p. 66–92, dalej w skrócie dyrektywa

2008/48), natomiast art. 45 ust. 1 u.k.k. implementuje art. 23 dyrektywy 2008/48.

Istotne wskazówki co do wykładni tych przepisów dał Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (dalej w skrócie TSUE) w wyroku z dnia 13 lutego 2025 r. C 472/23 Lexitor sp. z o.o. (ECLI:EU:C:2025:89 i przywołanych tam wcześniejszych orzeczeniach).

Sąd w tym składzie w pełni podziela zapatrywania TSUE tam wyrażone. Sąd uznaje, iż nie może odstąpić od wykładni zaproponowanej przez TSUE, gdyż doprowadziłoby to do niejednolitego stosowania prawa unii europejskiej w poszczególnych państwach członkowskich. Sąd uznaje, iż zobligowany jest do wyłożenia art. 30 ust. 1 pkt 10 u.k.k. i art. 45 ust. u.k.k. zgodnie ze wskazaniami TSUE.

TSUE wskazał, że spoczywający na kredytodawcy obowiązek wskazania w umowie o kredyt warunków, na jakich może nastąpić zmiana opłat związanych z wykonaniem tej umowy, **ma również dla konsumenta [REDAKTED] [REDAKTED], ponieważ dla dokonania oceny zakresu jego zobowiązania powinien on móc przewidzieć ewentualne zmiany tych opłat na podstawie jasnych i zrozumiałych kryteriów, a tym samym wynikające z tego dla niego konsekwencje ekonomiczne, nawet jeśli początkowa kwota tych opłat jest stosunkowo niska w stosunku do kwoty danego kredytu** (pkt 55 wyroku C 472/23).

TSUE przypominał, że informacje podane w umowie o kredyt muszą być pozbawione wszelkich nieścisłości, które obiektywnie mogą wprowadzić przeciętnego konsumenta, właściwie poinformowanego oraz dostatecznie uważnego i rozsądnego, w błąd co do zakresu jego praw i obowiązków. W szczególności dla spełnienia wymogu wyrażenia warunków w sposób prosty i

zrozumiały istotne znaczenie ma kwestia, czy umowa o kredyt przedstawia w sposób przejrzysty warunki spłaty kredytu lub też sposób ich określenia, tak aby taki konsument mógł przewidzieć na podstawie precyzyjnych i zrozumiałych kryteriów wynikające z nich konsekwencje ekonomiczne. Zatem umowa powinna w sposób przejrzysty, wskazywać powody i sposób zmiany opłat związanych ze świadczoną usługą, tak aby konsument mógł przewidzieć, w oparciu o jasne i zrozumiałe kryteria, ewentualne zmiany tych opłat. Warunki umowne mają być pozbawione wszelkiej obiektywnej nieścisłości mogącej wprowadzić w błąd przeciętnego konsumenta, właściwie poinformowanego oraz dostatecznie uważnego i rozsądnego co do istnienia zdarzeń mogących spowodować zmianę opłat oraz co do związku między zmianą opłat a tym zdarzeniem (pkt 41-44 wyroku C 472/23).

W ocenie sądu podobnie jak w sprawie analizowanej przez TSUE (wyrok C 472/23 pkt 45 w zw. z 14), także i w tej sprawie warunki zmiany opłat wyrażone w Tabeli (pkt 6 ppkt 13 k. 93v) zostały określone na podstawie wskaźników, które dla konsumenta są trudne do zweryfikowania zarówno przed zawarciem umowy, jak i w trakcie jej wykonywania. Są to zmienne wskaźniki ekonomiczne, wskaźniki opisane losowo, w tym kontrolowane przez sam bank, odzwierciedlające zmianę sytuacji prawnej.

Bank uzależnił możliwość zmiany opłat i prowizji od:

- 1) wskaźników ekonomicznych – zmian stóp procentowych NBP, stopy WIBOR, poziomu przeciętnego wynagrodzenia, stopy inflacji,
- 2) wskaźników kontrolowanych przez bank – zmiana kapitałów banku, tworzenia funduszy, rezerw, wprowadzania nowych produktów, wycofywania produktów z oferty banku, rozszerzenie lub zmiana

funkcjonalności produktów i usług, zmiana nazw produktów, zmiany w ofercie produktów/usług banku,

3) odzwierciedlających zmianę sytuacji prawnej - wprowadzenia nowych przepisów prawa lub zmiany przepisów istniejących, zmiana interpretacji prawa na skutek orzeczeń sądów, decyzji lub zaleceń organów nadzorczych (NBP, KNF, UOKiK, ZBP).

Wskaźniki te będące przesłanką zmiany (podwyższenia) kosztów obsługi kredytu są dla konsumenta trudne do zweryfikowania, a ponadto nie określono dostatecznie jasno i przejrzysto jak zmiana któregoś z tych wskaźników wpłynie na poziom kosztów które konsument musi ponieść. Nie wskazano, że zmiana danego wskaźnika o daną wartość, czy dany procent jego wartości początkowej spowoduje zmianę danej opłaty o daną wartość, czy dany procent wartości opłaty poprzednio obowiązującej.

W ocenie sądu nawet właściwie poinformowany, dostatecznie uważny i rozsądny przeciętny konsument nie byłby w stanie w oparciu o taką informację oszacować wysokości swojego zobowiązania, nie byłby w stanie ocenić ewolucji zakresu swojego zobowiązania w trakcie wykonywania umowy kredytowej, która może nastąpić w następstwie zmian kosztów. Przeciętny konsument nie byłby w stanie ani łatwo zidentyfikować, czy przesłanki zmiany opłat w ogóle się ziściły, ani tym bardziej zweryfikować czy podwyższenie opłat ma miejsce w odpowiedniej wysokości do zajścia przesłanek zmiany opłaty (porównaj pkt 46 i 47 wyroku C 472/23).

Jak wskazał TSUE (pkt 45 wyroku C 472/23) nie ma znaczenia tutaj, że możliwość wzrostu opłat była ograniczona czasowo, do 12 miesięcy po zajściu przyczyny, jak też co do wysokości (maksymalnie 3-krotności dotychczasowej opłaty - o 200%). A dodatkowo w realiach tej sprawy [REDACTED]

opłat nie dotyczyło wprowadzania nowych opłat lub prowizji, nie miało miejsca także przy podwyższaniu opłaty i prowizji, która wynosiła wcześniej 0 zł lub 0%.

Nie może zmienić oceny sądu również niska początkowa wysokość opłat w stosunku do kwoty kredytu (pkt 55 wyroku C 472/23).

W ocenie sądu, przy takich postanowieniach umowy i Taryfy regulujących możliwości zmiany opłat przeciętny konsument (dostatecznie dobrze poinformowany, rozważny, rozsądny i ostrożny) nie jest w stanie oszacować, jakie koszty umowy kredytowej ostatecznie przyjdzie mu ponieść. W tej sytuacji sąd stwierdza naruszenie obowiązku informacyjnego z art. 30 ust. 1 pkt 10 u.k.k., a w konsekwencji skuteczność oświadczenia o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego (art. 45 ust. 1 u.k.k.).

Proporcjonalność sankcji

Zastosowana sankcja kredytu darmowego pozbawiająca kredytodawcę oczekiwanych prowizji i odsetek choć surowa, to nie może być uznana za nieproporcjonalną.

Jak wskazał TSUE naruszenie przez kredytodawcę obowiązku mającego istotne znaczenie w kontekście dyrektywy 2008/48 może podlegać zgodnie z uregulowaniem krajowym sankcji pozbawienia tego kredytodawcy prawa do odsetek i kosztów (wyrok z dnia 9 listopada 2016 r., Home Credit Slovakia, C-42/15, EU:C:2016:842, pkt 69). Taka sankcja, mimo że wywołuje poważne konsekwencje wobec kredytodawcy, może zostać uznana za nieproporcjonalną jedynie w przypadku braku wskazania lub błędnego wskazania elementów, które spośród wymienionych w art. 10 ust. 2 dyrektywy 2008/48 ze względu na

swój charakter nie mogą wpłynąć na zdolność konsumenta do dokonania oceny zakresu jego zobowiązania (zob. podobnie wyrok z dnia 9 listopada 2016 r., Home Credit Slovakia, C-42/15, EU:C:2016:842, pkt 72).

Tymczasem, w przywoływanym już wyroku C 472/23, TSUE jasno wskazał (pkt 55), że obowiązek wskazania w umowie o kredyt warunków, na jakich może nastąpić zmiana opłat związanych z wykonaniem tej umowy, ma również dla konsumenta [REDAKTOWANE], ponieważ dla dokonania oceny zakresu jego zobowiązania powinien on móc przewidzieć ewentualne zmiany tych opłat na podstawie jasnych i zrozumiałych kryteriów, a tym samym wynikające z tego dla niego konsekwencje ekonomiczne, nawet jeśli początkowa kwota tych opłat jest stosunkowo niska w stosunku do kwoty danego kredytu.

TSUE wskazał, że polska sankcja jednolita kredytu darmowego nie sprzeciwia się wymogowi proporcjonalności za naruszenie różnych obowiązków informacyjnych przewidzianych w art. 10 ust. 2 dyrektywy 2008/48, mimo że indywidualna waga naruszenia każdego z tych obowiązków oraz konsekwencje, jakie z tego wynikają dla konsumenta, mogą różnić się w zależności od przypadku. Taka sankcja nie narusza art. 23 i motywu 47 dyrektywy 2008/48 (wyrok TSUE C 472/23 pkt 57-58).

Dlatego też zastosowanie sankcji kredytu darmowego jest w tej sprawie proporcjonalne.

Art. 30 ust. 1 pkt 7 u.k.k.

W ocenie sądu zasadnym jest również zarzut naruszenia art. 30 ust. 1 pkt 7 u.k.k. Jak wskazał TSUE w wyroku z 23-04-2026 r. C-744/24 - Bank Polska

Kasa [REDACTED] (ECLI:EU:C:2026:337), artykuł 3 lit. g) i j) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylającej dyrektywę Rady 87/102/EWG, zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/2167 z dnia 24 listopada 2021 r., w związku z art. 10 ust. 2 tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że: stoi on na przeszkodzie włączeniu do umów o kredyt konsumencki warunków przewidujących stosowanie stopy oprocentowania nie tylko do całkowitej kwoty kredytu, lecz również do kwot przeznaczonych na pokrycie kosztów związanych z tym kredytem i wchodzących w związku z tym w skład całkowitego kosztu kredytu ponoszonego przez konsumenta.

W realiach faktycznych analizowanej sprawy [REDACTED] takiej sprzecznej z prawem UE praktyki stosowania stopy oprocentowania również do prowizji (kosztów kredytu). Należy zastanowić się, jakie są tego skutki.

W ocenie sądu zastosowanie znaleźć musi art. 58 § 3 k.c. Wprawdzie art. 58 § 1 k.c. mówi o czynności prawnej sprzecznej „z ustawą”. Tym niemniej, sąd nie ma wątpliwości, że również sprzeczność z prawem Unii – Dyrektywy 2008/48/WE, która została do porządku prawnego Polski interpretowana w u.k.k. należy interpretować jako sprzeczność „z ustawą” w rozumieniu art. 58 § 1 k.c.

Sąd nie ma tutaj jakiegokolwiek wątpliwości, ponieważ art. 5 pkt 6) u.k.k. odpowiada literalnie art. 3 lit. g) Dyrektywy 2008/48, zaś art. 5 pkt 10) u.k.k. odpowiada art. 3 lit. j) Dyrektywy 2008/48.

Skoro, tylko niewielka część umowy kredytu jest sprzeczna „z ustawą”, to brak jest przesłanek do stwierdzania nieważności całej umowy kredytu. Zastosowanie znajduje art. 58 § 3 k.c. stanowiący, że umowa pozostaje w mocy

w pozostałej części – nie objętej nieważnością. Sąd uważa, że także bez stosowania stopy oprocentowania również do kredytowanych kosztów (przeznaczonych na pokrycie kosztów związanych z kredytem) umowa kredytu zostałaby zawarta.

Sprzecznie z prawem dokonano oprocentowania nie tylko części kwoty kredytu rzeczywiście kredytobiorcy udostępnionej, ale również kredytowanych kosztów kredytu, więc całkowity koszt kredytu obliczony przez kredytodawcę jest zawyżony w stosunku do kosztu kredytu, gdyby zgodnie z prawem nie stosować oprocentowania do prowizji. Całkowity koszt kredytu obliczony przez kredytodawcę zawiera bowiem w swoim składzie także odsetki naliczane od kredytowanych kosztów (tutaj prowizji), co nie powinno mieć miejsca. Dlatego też całkowity koszt kredytu zaprezentowany przez kredytodawcę w umowie jest zawyżony. W konsekwencji zawyżona jest także całkowita kwota do zapłaty przez konsumenta [REDAKTURA] Roczna Stopa Oprocentowania.

O tym, że nie tylko zaniżenie parametru RRSO [REDAKTURA], ale również zawyżenie tego parametru stanowi błędne wskazanie tego parametru wypowiedział się dosadnie TSUE w wyroku z 13-02-2025 r. C-472/23 Lexitor (ECLI:EU:C:2025:89 pkt 25-32 i cytowane tam wcześniejsze orzeczenia, w szczególności pkt 31-32 tego wyroku).

TSUE wskazał w tamtym wyroku, że okoliczność, iż w umowie o kredyt wskazano [REDAKTURA] roczną stopę oprocentowania, która okazuje się zawyżona ze względu na to, że niektóre warunki tej umowy zostały następnie uznane za nieuczciwe w rozumieniu art. 6 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, a tym samym za niewiążące dla konsumenta, nie stanowi

sama w sobie naruszenia obowiązku informacyjnego ustanowionego w tym przepisie dyrektywy 2008/48.

Niemniej jednak, jak wskazał sam TSUE (C-472/23, pkt 33), TSUE odpowiadał na pytanie związany założeniem sądu odsyłającego, iż postanowienia umowne były abuzywne. Jak się okazało po wyroku C-744/24 założenie sądu odsyłającego w sprawie C-472/23 było błędne.

Postanowienia umowne zezwalające na pobieranie przez kredytodawcę odsetek od kredytowanych kosztów kredytu nie są bowiem abuzywne, ale są nieważne z mocy samego prawa. Jak trafnie wskazał Sąd Najwyższy (Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 2011 r., sygn.. akt III CZP 119/10, OSNC 2011/9/95), postanowienie wzorca umowy, sprzeczne z bezwzględnie obowiązującym przepisem ustawy, nie może być uznane za niedozwolone postanowienie umowne (art. 385¹ § 1 k.c.).

Zdaniem sądu, w tym składzie, należy zatem przyjąć, że kredytodawca w umowie kredytu zawyżył całkowity koszt kredytu, całkowitą kwotę do zapłaty przez konsumenta, RRSO, stosując sprzecznie z prawem stopę oprocentowania również do kwot przeznaczonych na pokrycie kosztów związanych z kredytem, wchodzących w skład całkowitego kosztu kredytu ponoszonego przez konsumenta.

Wobec tego kredytodawca naruszył obowiązek informacyjny z art. 30 ust. 1 pkt 7 u.k.k. Naruszenie dotyczy prezentowania najistotniejszych dla konsumenta [REDACTED] [REDACTED], stąd musi skutkować zastosowaniem sankcji kredytu darmowego, której nie można w tym wypadku uznać za nieproporcjonalną.

Art. 30 ust. 1 pkt 8 u.k.k.

Jak już wskazano powyżej, w ocenie sądu w tym składzie, kredytodawca sprzecznie z prawem dokonał zastosowania stopy oprocentowania również do kredytowanych kosztów kredytu, a nie jedynie do kwoty kredytu faktycznie udostępnianej kredytobiorcy.

Skutkowało to zawyżeniem całkowitej kwoty do zapłaty przez konsumenta. Skutkowało to zawyżeniem sumy rat odsetkowych do spłaty. W konsekwencji stwierdzić należy, że ilość rat zaprezentowanych w harmonogramie (k. 30-31) jest zbyt duża lub kwoty poszczególnych rat są zawyżone. W ocenie sądu oznacza to, że nieprawidłowo określono zasady i terminy spłaty kredytu.

Ponadto, słusznie powód wskazuje, że nie przedstawiono w harmonogramie części raty przeznaczonej na spłatę kredytowanej prowizji oraz odsetek od niej pobieranych (sprzecznie z prawem).

W tej sytuacji sąd doszedł do przekonania, że naruszył kredytodawca również obowiązek informacyjny z art. 30 ust. 1 pkt 8 u.k.k., a naruszenie miało wpływ na zdolność konsumenta do dokonania oceny zakresu jego zobowiązania. Stąd zastosowanie sankcji kredytu darmowego jest zasadne.

Skutki zastosowania sankcji kredytu darmowego

Wobec skutecznego skorzystania przez konsumenta z sankcji kredytu darmowego (art. 45 ust. 1 u.k.k.) stwierdzić należało, że podstawa świadczenia [REDAKTOWANE] prowizji i odsetek na rzecz [REDAKTOWANE]. Zatem pobrane przez pozwanego czy też wpłacone przez powoda na rzecz pozwanego środki na

poczet prowizji i odsetek stanowią świadczenie nienależne, a jako takie podlegają zwrotowi na podstawie art. 410 § 2 k.c. w zw. z art. 405 k.c.

Stosownie do art. 405 k.c., kto bez podstawy prawnej uzyskał korzyść majątkową kosztem innej osoby, obowiązany jest do wydania korzyści w naturze, a gdyby to nie było możliwe, do zwrotu jej wartości. Art. 410 § 1 i 2 k.c. przewiduje, że przepisy artykułów poprzedzających stosuje się w szczególności do świadczenia [REDAKTOWANO]. Świadczenie jest nienależne, jeżeli ten, kto je spełnił, nie był w ogóle zobowiązany lub nie był zobowiązany względem osoby, której świadczył, albo jeżeli podstawa świadczenia [REDAKTOWANO] zamierzony cel świadczenia [REDAKTOWANO] osiągnięty, albo jeżeli czynność prawna zobowiązująca do świadczenia [REDAKTOWANO] i nie stała się ważna po spełnieniu świadczenia.

Zatem, skoro na skutek skutecznego złożenia oświadczenia o sankcji kredytu darmowego, konsument nie jest już zobowiązany do poniesienia na rzecz kredytodawcy kosztów odsetkowych oraz innych (w tym prowizji), to kwoty wpłacone z tego tytułu pozwany ma powodowi zwrócić na podstawie art. 410 § 2 k.c. w zw. z art. 405 k.c. w zw. z art. 45 ust. 1 u.k.k.

Zasadność roszczenia powoda co do wysokości została wykazana dokumentem – zaświadczeniem pochodzącym od pozwanego (k. 32), co do wysokości zapłaconych odsetek – 4 900,62 zł , zaś co do prowizji 1 798,50 zł dodatkowo umową kredytową (k. 24 i kolejne).

Na tej podstawie Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę dochodzoną pozwem 6 649,43 zł.

Odsetki od tej kwoty należało zasądzić zgodnie z żądaniem pozwu, od dnia 5-10-2024 r., na podstawie art. 455 k.c. w zw. z art. 481 § 1 k.c. Złożono skutecznie oświadczenie o sankcji kredytu darmowego i wezwanie do zapłaty, które dotarło do banku w dnia 1-10- 2024 r., gdzie zakreślono termin 3 dni na

jego realizację (k. 35-37). W dniu 5-10-2024 r. pozwany znajdował się już w stanie opóźnienia ze spełnieniem tego świadczenia.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1804 z późn. zm.) w zw. z art. 99 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Na zasądzone na rzecz powódki koszty procesu od pozwanej, jako [REDAKTOWANO]y przegrywającej proces złożyła się kwota 400 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, kwota 1 800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, ustalona stosownie do wartości przedmiotu sporu w sprawie, oraz kwota 17 zł jako równowartość opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, łącznie 2 217 zł.

Sąd przyznał wynagrodzenie wg stawki minimalnej, gdyż sprawa nie była złożona, co do faktów, co do prawa, zakończyła się wydaniem wyroku na posiedzeniu niejawnym, nakład pracy pełnomocnika nie był ponadprzeciętnie duży.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 98 § 1¹ k.p.c.

Mając na uwadze powyższe, sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

Już tylko ubocznie godzi się odnieść do zarzutów naruszenia u.k.k. podnoszonych przez [REDAKTOWANO]ę powodową, których sąd nie podzielił.

Niezasadne były zarzuty naruszenia art. 30 ust. 1 pkt 15 u.k.k.. Kredytodawcę (pozwanego) ustawa zobowiązywała do pouczenia o sposobie i trybie odstąpienia od umowy. Pozwany takie pouczenie zawarł prawidłowo w § 12 umowy. Nadto nawet, gdyby przyjmować, że w tym zakresie pozwany postanowienia u.k.k. naruszył, to nie są to naruszenia tego rodzaju, które mogłyby skutkować zastosowaniem sankcji z art. 45 u.k.k.

Zawierając umowę konsument nie zakłada, że od niej będzie odstępował. Dlatego, nawet gdyby uznać, że pozwany naruszył w tym zakresie u.k.k., to brak danej informacji z uwagi na jej charakter nie mogło wpłynąć na zdolność konsumenta do dokonania oceny zakresu jego zobowiązania z umowy (zob. podobnie wyrok z dnia 9 listopada 2016 r., Home Credit Slovakia, C-42/15, EU:C:2016:842, pkt 72). W takim wypadku nie można byłoby zastosować art. 45 u.k.k. z uwagi na nieproporcjonalność sankcji.

Nie były zasadne zarzuty dotyczące art. 30 ust. 1 pkt 4 u.k.k., wbrew twierdzeniom [REDAKT] powodowej w umowie prawidłowo podano parametry kredytu stosując właściwie pojęcia z u.k.k.

Podobnie nie trafny jest zarzut odnoszący się do art. 30 ust. 1 pkt 6 u.k.k., nie jest zgodne z prawdą twierdzenie powoda, że w umowie nie podano od jakiej kwoty naliczane będą odsetki. Jasną informację w tym zakresie można łatwo odnaleźć w umowie. Inną rzeczą jest, że w sposób sprzeczny z prawem UE odsetki naliczono nie tylko od kwoty kredytu faktycznie udostępnionej konsumentowi.

Sędzia [REDAKT], Warszawa 2-09-2026 r.

Zarządzenie/Proszę:

1. Odnotować uzasadnienie,
2. Odpis wyroku z 15-07-2026 r. z odpisem powyższego uzasadnienia doręczyć pełnomocnikom obu [REDAKT] przez portal informacyjny.
3. Akta przedłożyć z korespondencją, a w jej braku 21 dni po ZPO do uprawomocnienia wyroku.

Sędzia [REDAKT], Warszawa 2-09-2026 r.